

Sygn. akt I C 894/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSR Sławomir Lewandowski

Protokolant: sekretarz sądowy Beata Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 marca 2018 roku w C.

sprawy z powództwa (...)(...)

(...)

przeciwko Z. T.

o zapłatę

oddala powództwo

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda (...) (...)w pozwie wniesionym do Sądu w dniu 30 marca 2017 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 418,49 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie z tytułu zwrotu kosztów sądowych kwoty 30 zł., z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł. i zwrotu innych kosztów, t. j. opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w wysokości 0,30 zł. W uzasadnieniu swojego żądania podniósł on, iż wierzytelność dochodzona przez powoda od pozwanego wynika z braku zapłaty przez pozwanego należności wynikającej z umowy za świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód nabył wierzytelność wobec pozwanego, której zapłaty dochodzi niniejszym pozwem, na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej z poprzednim wierzycielem. Na wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie, t. j. kwotę 418.49 zł., składa się suma należności wynikających z poszczególnych tytułów oraz odsetek naliczonych na dzień poprzedzający złożenie pozwu w niniejszej sprawie. Od kwot należności głównych, wynikających z nie opłaconych faktur powód naliczył odsetki: od dnia następnego po dniu wymagalności płatności każdej należności do dnia 31.12.2015 r. wg stopy odsetek ustawowych i w okresie od 01.01.2016 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Powód podniósł, że przesłał pozwanemu listem poleconym wyżej oznaczone zawiadomienie od poprzedniego wierzyciela o dokonaniu cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do dobrowolnej zapłaty całej należności w terminie 7 dni, licząc od dnia otrzymania listu. Pełnomocnik powoda podał także, iż przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie powód przesłał pozwanemu wezwanie do zapłaty, w którym została wskazana aktualna kwota zadłużenia oraz numer rachunku bankowego powoda, na który należało dokonać wpłaty. Jednocześnie powód poinformował pozwanego o możliwości rozłożenia zadłużenia na dogodnie na pozwanego raty. Pozwany nie zastosował się do powyższego wezwania i nie spłacił zadłużenia, jak też nie przedstawił własnej propozycji polubownego załatwienia przedmiotowej sprawy. Zdaniem pełnomocnika powoda dochodzona wierzytelność jest bezsporna, jako że pozwany nie kwestionował wysokości otrzymanych faktur za świadczone usługi telekomunikacyjne w postępowaniu reklamacyjnym lub też reklamacje pozwanego nie zostały uwzględnione przez operatora. Zgodnie z art. 107 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne z

dnia 16 lipca 2004 r. pozwany nie jest obecnie uprawniony do kwestionowania wysokości faktur wystawionych przez operatora. (k. 1 – 40).

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazem zapłaty z dnia 24 kwietnia 2017 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygnaturze (...) nakazał pozwanemu Z. T. aby w ciągu dwóch tygodni od dnia dręczenia nakazu zapłacił powodowi kwotę łączną 418,49 zł., w tym kwotę 370,67 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30.03.2017 r. do dnia zapłaty i kwotę 47,82 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30.03.2017 r. do dnia zapłaty, oraz kwotę 90,30 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wnieść sprzeciw do tutejszego sądu. (k. 5).

Od w/w nakazu zapłaty pozwany Z. T. wniósł z przewidzianym do tego terminie sprzeciw, w którym zaskarżył ten nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, zgłaszając zarzut braku udowodnienia przez stronę powodową istnienia dochodzonej pozewm wierzytelności. (k. 6 – 12).

W odpowiedzi z dnia 08 listopada 2017 r. na sprzeciw pozwanego pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty wskazanej w pozwie wraz z odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, na które składają się koszty wskazane w spisie kosztów złożonym przez powoda w pozwie. Podniósł on, iż wierzytelność dochodzona przez powoda w przedmiotowym postępowaniu wynika z braku zapłaty przez pozwanego należności wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) nr (...), którą pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 18 lutego 2014 r., o czym świadczą dowody powołane przez powoda w pozwie. Na skutek umowy cesji wierzytelności powód nabył przedmiotową wierzytelność w dniu 29 października 2015 r. (z prawem do naliczania odsetek), a następnie 30 marca 2017 r. wniósł pozew, w którym domagał się zapłaty spornej sumy. Sąd wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał pozwanemu zapłacić powodowi sporną kwotę z odsetkami oraz zwrócić mu koszty procesu. Pozwany od w/w nakazu zapłaty wniósł sprzeciw, w którym kwestionuje dochodzoną przez powoda wierzytelność, podnosząc zarzut nieudowodnienia przez powoda roszczenia, które dochodzi w niniejszym postępowaniu. Twierdzenie to jest – według pełnomocnika powoda - oczywiście niezasadne. Powód wskazał, że pozwany twierdząc, iż żądanie powoda jest bezzasadne, obowiązany jest na podstawie art. 6 k. c. wykazać ten fakt. Należy zauważyć, że na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia tego, że pozwany zobowiązał się do realizacji postanowień przedmiotowej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W związku z tym, powód wskazuje, iż pozwany, podpisując umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) nr (...) z dnia 18 lutego 2014 r., jednocześnie zobowiązał się, na podstawie § 1 i 5 w/w umowy, do przestrzegania postanowień załączników, które otrzymał i zaakceptował przy zawarciu w/w umowy. W związku z powyższym, powód wskazał, iż pozwany - podpisując umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) nr (...) z dnia 18 lutego 2014 r. - przyjął na siebie zobowiązanie do utrzymywania konta w okresie ważności dla usług wychodzących przez czas oznaczony umowy (§ 6 ust. 9 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o.o. dla Abonentów (...)). Powód wskazał, że pozwany nie dotrzymał w/w zobowiązania. Wobec czego poprzedni wierzyciel na podstawie § 3 ust. 7 i 8 umowy w zw. z § 6 ust. 10 i 11 Regulaminu obciążył pozwanego w dniu 24 czerwca 2015 r. karą umowną w wysokości 370,76 PLN. Przedmiotowa umowa została zawarta do dnia 8 lutego 2016 r. Wysokość kary umownej została podana na stronie 1 umowy (t. j. 1112,00 zł.). Natomiast pozwany został, z uwzględnieniem przepisów art. 484 § 2 k. c. oraz art. 57 ust. 6 ustawy – Prawo telekomunikacyjne (regulują one kwestie miarkowania kary umownej), obciążony kwotą w wysokości 370,67 zł. Z ostrożności procesowej powód wskazał, że nie sposób przyjąć, aby powód, w celu wykazania zasadności roszczenia, miał obowiązek przedłożenia nieuregulowanych przez pozwanego faktur VAT i wykazania daty rozwiązania umowy poprzez załączenie potwierdzenia nadania czy też odbioru pisma z wypowiedzeniem w/w umowy. Charakter umowy telekomunikacyjnej w tzw. (...)ie w całości przeczy temu twierdzeniu. Stosownie do art. 80 ust. 1a ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1489 ze zm.), w przypadku usługi przedpłaconej świadczonej w ruchomej sieci telekomunikacyjnej dla abonenta, faktura jest dostarczana przez operatora tylko na jego żądanie. Pozwany nie wykazał, aby wystąpił z takim żądaniem do poprzedniego wierzyciela. Toteż przedmiotowa wierzytelność nie wynika z wystawionych faktur VAT, tylko z braku przedpłat w rozumieniu

w/w przepisu. Natomiast pozwany, kwestionując wysokość żądanej kwoty, obowiązany jest przedstawić dowody zasileń konta, a tym samym wykazać niezasadne jego zdaniem żądanie powoda. Wypada – zdaniem pełnomocnika powoda - w tym kontekście przypomnieć wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r. (sygn. (...) LEX nr 233051) stanowiący, że ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powodzie; ten kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Podstawy takiego rozumowania wywodzą się z prawa rzymskiego. Znana mu była zasada: *ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat*. Towarzyszy temu reguła *excipiendo reus fit actor* (pozwany, który podnosi zarzuty, staje się powodem); w zakresie zarzutów podnoszonych przez pozwanego zajmuje on rolę powoda i na nim spoczywa ciężar dowodu, (por.(...)teza 6 komentarza do art. 6 kodeksu cywilnego [w:] (...), Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003, por. także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9.07.2009 r. sygn. (...)LEX 584753 oraz z dnia 20.04.1982 r. sygn. (...) LEX 8416). W związku z tym, że pozwany nie udowodnił żadnych faktów na oddalenie wytoczonego przez Powoda powództwa należy przyjąć, że jego twierdzenia są bezzasadne. Z ostrożności procesowej, pełnomocnik powoda wskazał na art. 107 ust. 1 ustawy - Prawo telekomunikacyjne (t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1489 ze zm.), który wprowadza obowiązkowe postępowanie reklamacyjne w sprawach roszczeń związanych z korzystaniem z usług powszechnych. Przed wyczerpaniem drogi postępowania reklamacyjnego użytkownik nie może dochodzić swoich roszczeń w postępowaniu mediacyjnym, przed polubownym sądem konsumenckim i w postępowaniu przed sądem powszechnym. Podmiotami zobowiązanymi do wyczerpania drogi reklamacyjnej są użytkownicy końcowi - są to przede wszystkim abonenci (vide: (...)Komentarz. Prawo telekomunikacyjne, wyd. 2,(...) (...) , Warszawa 2005, s. 610-611.). Przepisy ustawy - Prawo telekomunikacyjne wprowadzają więc obowiązek skorzystania przez abonentów z obowiązkowego postępowania reklamacyjnego przed wystąpieniem przeciwko operatorowi z roszczeniami wskazanymi w ustawie. W przypadku zaniechania powyższemu obowiązkowi abonent nie może, w trakcie postępowania sądowego, występować z roszczeniami przeciwko operatorowi. Skoro pozwany nie skorzystał z obligatoryjnej drogi postępowania reklamacyjnego i nie kwestionował faktu należytego wykonania usług telekomunikacyjnych przez operatora, należy – zdaniem pełnomocnika powoda - uznać, że nie jest uprawniony do podnoszenia w trakcie niniejszego postępowania tego rodzaju zarzutów. Tym samym pozwany nie ma prawa żądać od powoda zaniechania dochodzenia należności za świadczone przez operatora usługi. (49 – 50).

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

W dniu 18 lutego 2014 r. (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. i pozwany Z. T. zawarli umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...). Była to umowa w taryfie (...) 6, zawarta na czas oznaczony do dnia 08 lutego 2016 r., przewidująca liczbę 24 obowiązkowych zasileń numeru telefonu w kwocie minimalnej po 40 zł. oraz zakup telefonu (...). Zgodnie z § 3 ust. 5 w/w umowy, (...) Sp. z o. o. ma prawo do rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym w przypadku naruszenia przez Abonenta postanowień w/w umowy, regulaminu świadczenia przez (...) Sp. z o.o. usług telekomunikacyjnych dla Abonentów (...), w szczególności któregokolwiek z zobowiązań, o których mowa w § 6 ust. 1 i 3 Regulaminu świadczenia przez (...) Sp. z o. o. usług telekomunikacyjnych dla Abonentów (...), warunków promocyjnych lub przepisów prawa, przy czym rozwiązanie umowy następuje po wezwaniu Abonenta do zaprzestania działań opisanych w zdaniu pierwszym powyżej. Stosownie natomiast do § 3 ust 7 w/w umowy, jeżeli abonent nie dotrzyma zobowiązania do utrzymywania konta w okresie ważności dla usług wychodzących w czasie oznaczonym umowy, (...) Sp. z o. o. jest uprawniony do rozwiązania umowy, chyba że abonent na wezwanie Polkomtel zasili konto zgodnie z Umową. Zgodnie natomiast z § 3 ust. 8 w/w umowy, rozwiązanie Umowy przed upływem czasu oznaczonego Umowy z powodu niedotrzymania przez Abonenta zobowiązania do utrzymywania konta w okresie ważności dla usług wychodzących lub innego działania lub zaniechania Abonenta, jest dla (...) Sp. z o. o. podstawą do żądania od Abonenta zapłaty kary umownej, o której mowa w § 6 ust. 11 Regulaminu świadczenia przez (...) Sp. z o.o. usług telekomunikacyjnych dla Abonentów (...), przy czym kara umowna nie przysługuje, jeśli Abonent rozwiąże Umowę przed rozpoczęciem świadczenia usług przez (...) Sp. z o. o., a zawarcie Umowy nie było związane z nabyciem telekomunikacyjnego urządzenia końcowego.

(dowód: umowa z dnia 18 lutego 2014 r. o świadczenie usług telekomunikacyjnych

w sieci (...) k. 38 – 39, faktura VAT nr (...) – k. 40).

Stosownie do § 6 ust. 9 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o. o. dla Abonentów (...), abonent (...) zobowiązany jest do utrzymywania konta w okresie ważności dla usług wychodzących przez czas oznaczony umowy. W myśl zaś ust. 10 w/w paragrafu, jeżeli abonent nie dotrzyma zobowiązania do utrzymywania konta w okresie ważności dla usług wychodzących w czasie oznaczonym umowy, (...) Sp. z o.o. jest uprawniony do rozwiązania umowy, chyba że abonent na wezwanie (...) zasili konto zgodnie z Umową. W myśl zaś ust. 11 w/w paragrafu, rozwiązanie Umowy przed upływem czasu oznaczonego Umowy z powodu niedotrzymania przez Abonenta (...) zobowiązania do utrzymywania konta w okresie ważności dla usług wychodzących lub innego działania lub zaniechania Abonenta (...), jest dla (...) Sp. z o. o. podstawą do żądania od Abonenta (...) zapłaty kary umownej, w wysokości określonej w umowie, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

(dowód: Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o. o.

dla Abonentów (...) k. 44 – 45)

W dniu 29 października 2015 r. (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. i powód (...) ((...) (...)zawarli umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. przeniósł na rzecz (...) ((...) S. A. z siedzibą w Luksemburgu wierzytelności pieniężne określone w § 2 umowy, zaś (...) (...))(...) zobowiązał się zapłacić zbywcy wierzytelności z tytułu przeniesienia praw własności wierzytelności uzgodnioną cenę.

Jedną z wierzytelności objętych w/w umową była – zgodnie z oświadczeniem (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. – wierzytelność (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. wobec Z. T., która - na dzień 29.10.2015 r. - wynosiła kwotę 370,67 zł.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 25 – 30, wyciąg z elektronicznego

załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności – k. 31)

Po zawarciu w/w umowy sprzedaży wierzytelności (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. pismem z dnia 15 grudnia 2015 r. zawiadomił pozwanego, że wierzytelność wobec niego w wysokości 370,67 zł. wraz z wszelkimi związanymi z nią prawami, w tym odsetkami ustawowymi, została przelana na rzecz (...) ((...)wskazując jednocześnie numer rachunku bankowego, na który należy dokonywać wpłat na poczet w/w wierzytelności. Następnie pismem z dnia 08 stycznia 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty w/w wierzytelności na łączną kwotę 387,32 zł.

(dowód: zawiadomienie (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. z dnia 15 grudnia

2015 r. – k. 36, wezwanie do zapłaty z dnia 08 stycznia 2016 r. – k. 37)

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez stronę powodową dokumentów takich jak: umowa z dnia 18 lutego 2014 r. o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) (k. 38 – 39), faktura VAT nr (...) (k. 40), Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o. o. dla Abonentów (...) (k. 44 – 45), umowa sprzedaży wierzytelności (k. 25 – 30), wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności (k. 31), zawiadomienie (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. z dnia 15 grudnia 2015 r. (k. 36), wezwanie do zapłaty z dnia 08 stycznia 2016 r. (k. 37), które to dokumenty uznał za wiarygodne, albowiem autentyczność tych dokumentów nie była przez strony kwestionowana.

Fakt uznania przez Sąd wiarygodności w/w dokumentów nie jest jednak równoznaczny z uznaniem przez Sąd, że dokumenty te dowodzą istnienia dochodzonej w niniejszej sprawie wierzytelności. Zgodnie bowiem z art. 245 k. p. c., dokument prywatny (a takimi dokumentami są dokumenty przedłożone przez powoda) stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Innymi słowy, dokumenty te udowadniają jedynie fakt zawarcia przez pozwanego z (...) Sp. z o. o. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz fakt nabycia przez powoda od (...) Sp. z o. o. pakietu wierzytelności, wśród których była wymieniona wierzytelność wobec

pozwaney, nie mogą natomiast stanowić one – w ocenie Sądu - dowodu rzeczywistego istnienia w/w wierzytelności wobec pozwanego.

Z treści zarówno umowy z dnia 18 lutego 2014 r. zawartej przez pozwanego z (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) (§ 3 ust 7 i 8) i Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o. o. dla Abonentów (...) (§ 6 ust. 10 i 11) wynika, że warunkiem niezbędnym dla możliwości skutecznego żądania od abonenta, który nie dotrzymał zobowiązania zawartego w umowie do utrzymywania konta w okresie ważności dla usług wychodzących w czasie oznaczonym w umowie, jest uprzednie rozwiązanie tej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez operatora. Z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową nie wynika natomiast, że do rozwiązania w/w umowy z dnia 18 lutego 2014 r., zawartej przez pozwanego z (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...), faktycznie doszło. Nie wykazane zostało więc, że (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. prawidłowo obciążył pozwanego dochodzoną w pozwie należnością z tytułu kary umownej.

Zgodnie z art. 6 k. c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W niniejszej sprawie, mając na uwadze wyżej przedstawione ustalenia i rozważania, oraz mając na względzie zaprzeczenie przez pozwanego istnienia dochodzonej pozwem wierzytelności, należy stwierdzić, że powód nie udowodnił istnienia dochodzonego roszczenia.

Należy również wskazać, że – w ocenie Sądu – całkowicie błędne jest powoływanie się przez stronę powodową na treść art. 107 ust. 1 ustawy - Prawo telekomunikacyjne (t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1489 ze zm.) i wywodzenie z treści tego przepisu wniosku, że pozwany – skoro nie skorzystał z obligatoryjnej drogi postępowania reklamacyjnego i nie kwestionował faktu należytego wykonania usług telekomunikacyjnych przez operatora - nie jest uprawniony do podnoszenia w trakcie niniejszego postępowania zarzutów odnośnie dochodzonych w niniejszym postępowaniu należności za usługi świadczone przez operatora telekomunikacyjnego. Przede wszystkim należy podkreślić, że w/w przepis dotyczy wyłącznie sytuacji, w której to abonent dochodzi roszczenia od operatora telekomunikacyjnego, a nie sytuacji odwrotnej, t. j. dochodzenia roszczeń od abonenta. W związku z tym nie może on - już choćby z tego powodu - mieć zastosowania w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na uwadze powyższe ustalenia i rozważania Sąd oddalił powództwo.